YERYÜZÜNE ÖZGÜRLÜK

No: 10 21 Aralık 2010

19 ARALIK'I BİR TEK FOTOĞRAF İLE ANLATMAK

Tek bu fotoğraf. Diğer fotoğraflarla anlatmaya utanıyor insan. Her yerde en çok da bu fotoğraf. O yüzden daha rahat utanıyorum. Düşünsenize anlatabilmek, hatırlamak için ifşaya en uygun fotoğraf bu. Yanan bedenlerin mahremiyeti değil sadece gördükten sonra böylesi biriken tanıklıklarla şiddet algısının sınırlarını kestirememek. Sakıncasızca gösterilen ayıp, vicdansızlık, vahşet karşısında duyacağınız acıyı derdest etmek, abluka altına almak için bir çareniz de öfkenin elini sıkıca tutmak olur. Bundan sonrası için şiddet, toplanan bulutların yağmuru getirmesi kadar doğaldır. Bu fotoğraf ise sadece bir ad bırakmıştır geride: "Hayata Dönüş Operasyonu". Öfkesi de, adaleti de, "olmuş bitmişliği" de hukuk çeperinin içinde. Şimdilik sadece izini sürebildiğimiz adaleti ise devletin gösterdiği yerde "bekleme" sabrı ile sınanıyoruz.

Hislerinizi kaybetmeyene kadar bakın fotoğrafa. Neler göreceksiniz? Hazırlıksız yakalanmışlar belli. Kapana kıstırıldıkları yangın yerinde biraz daha az yanmak için, biraz daha acıyı azaltmak için kat kat sarmışlar bedenlerini. Yorgunlar ve yüzlerinde saatlerce süren tek taraflı saldırının izleri. Aralarından biri belli belirsiz izliyor olanı biteni. Savaş ortamında bile olması gereken edebi arıyor belki de ya da düşmanda bile görmek istediği ödlek olmayan saldırı taktiğini. Çok da şaşırılmayan bir hayal kırıklığı diyelim ve asıl zavallılığa dikmiş gözlerini. Bir diğer kadın nasıl da sarmış arkadaşını, kardeşini ve sır olmayan düşlerini konuştuğu yoldaşını. Soluksuzlukları, acıları karışmış. Eeee belli ki devlet kafa sayımında, bekleyedursun doktor müdahalesi. Ağrı kesicileri birleşen dirençleri ve belli ikisi de izin vermeyecek karşılıklı dinledikleri kalp atışlarının durmasına. Yüzü, sosyalist saçları yakılan yoldaşları da hemen yanlarında. Eritilen yüzünde acı acı acı…

Bu fotoğrafta etraflarını kuşattıkları insanları o durumlarında bile bir tehlike olarak gören devlet görevlilerinin emri aldıkları şahıs-lar- kadar suçlu olduklarını, katil olduklarını kim reddedebilir? Taktıkları gaz maskeleri ile bir yüzler ama zaten hepsi Hikmet Sami Türk'ün yüzüne bürünmüş değiller mi? Emri veren ile itaat eden arasında sadece emir veren üzerinden bir ilişki yürür bu topraklarda. Baksanıza ne emin duruştur o, nasıl da yapılanla iftihar etmedir. O silahları kavrayan eller o günden sonra rahatça dokunabilmiştir midir eşe dosta, çoluk çocuğa. Ama dedik ya devletin hikmetinden sual olunmaz yetkilileri sayımda, korlaşmış ölülerin kimlikleri daha kolay tespit edilecek ve hayatta kalanlar "Hayata Dönüş Operasyonunun" bıraktığı cesetlerle, yanık izleri ile hayata dönecekler; daha iradesiz, daha itaatkâr ve tüm onların daha'larıyla.

"Hükümetin bu operasyona verdiği, 'Hayata Dönüş' adı dün gerçek anlamını buldu" diye yazan Ertuğrul Özkök'ün pespaye kalemi münasip yerlerde devam ediyor yazmaya. "Sahte oruç, kanlı iftar", "Devlet Girdi" manşetlerini atanlar, "Fedakârlık, sevk ve idare becerisi, dirayet"ten dolayı hükümeti kutlayan yazıları yazanlar şimdilerde çark edecekler, insafa gelecekler, insanlıkları gelecek akıllarına. Emin Çölaşan, Güneri Civaoğlu, Güngör Mengiler, Mehmet Y. Yılmaz ve daha nice "sıfatlılar", "Dün, dünle beraber gitti cancağızım; bugün yeni şeyler söylemek lazım." diyecekler.

19 Aralık 2000 tarihinden sonra bu fotoğrafın yaratıcılarından olan o dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici, eski Kara Kuvvetleri Komuta emekli Orgeneral Aytaç Yalman, emekli Binbaşı Zeki Bingöl, Fikret Ünalan, cezaevi 1. ve 2. Müdürleri ve operasyonun gerçekleştirildiği ilgili komutanlıklar yani diyelim ki devletin kebir görevlilerinin hayatlarında hemen hiçbir değişiklik olmadı. (Ölünün arkasından günahı anılmaz diye dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'i es geçiyoruz.) Bu soylu insanlar sabah kahvelerinden, dışarıda akşam yemeklerinden, pazar bulmacalarından, form koruma diyetlerinden kısacası hıfzı sıhhatlerinden zerre vazgeçmediler. Ve hala mihmandarlar eşliğinde boy gösteriyorlar saygın davetiyelerde. Ne kadar trajik, saadet ve vicdanları apayrı yerlerde.

Bir anneye çocuğunu kaybettiren tekmeler, gözaltında ölüme sebep veren işkenceler, çocukların oyunlarına karışan mayınlar, ifade etmenin yoluna "tutsaklık" koyan yasalar, halisüddem devlet mührü ile "suç" oldurulanlar, balistiğin hükmünün olmadığı "sahiplenilmeyen" kurşunlar, "Türklüğe hakaret" izni ile bebekten katil yapan, "derin devlet"e paslanan oyunlar, "Türkçe konuş, Türkçe düşün" faşizmi ile yaşatılan tüm onursuzluklar, "köküne kibrit suyu" denilerek azmettirilen katliamlar, "Sınırlar varsa, sürgünler de var." kaçınılmazlığını yaşatanlar, kayıplar, faili meçhuller, idamlar…Hrant, Madımak, Uğur, Çorum, Deniz, Bahçelievler, Kahramanmaraş…Önümüzde yüzlerce fotoğraf. Tek bir fotoğrafla onlar adına kusa kusa utanmak istedim.

Filiz Gazi
filizgazi@gmail.com

Not: *H. Sami Türk ve emsallerine Jonathan Swift'in "İrlanda'da ki Yoksul Halkın Çocuklarının Ailelerine ve Ülkelerine Yük Olmalarını Engellemek ve Onların Topluma Yararlı Olmalarını Sağlamak İçin Mütevazı Bir Öneri" politik hicivli risalesini okumalarını öneririm, kendilerini bulacaklar.*

Kaçınılmaz Olanın Yadsıması

John Zerzan

Varoluşun mükemmel aydınlığı olan cennetlerden ve yeryüzünden, makine sistemlerine ve boyun eğdirmeye nasıl savrulduk? Hayatın gerçekliğiyle olan bağımızı arttırmak yerine, ruhumuzu aciz duruma düşürerek; hayatımızın daha da uzun bir kısmını elektronik ekranlara bakarak geçirerek. Twitter ve iPhone tarafından her zaman sekteye uğratılmamak niye? Burada geriye fazla bir şey kalmadı.

Ruh bizim bilmemek için çaba harcadığımız yaralarından kanıyor. En büyük sırlar bizden önce yayılanlardır, ve en hakikisi bizim ayaklarımızda yetişebilenler. “Gelmiş geçmiş hiçbir kültür sözde tüketici toplumumuzun, bizim ziyafetimizin bugün omuzlarımıza yüklediği çileciliğe ulaşamamıştı” diye yazıyordu, Michel Serres. Thomas Merton ise “Teknolojinin tam bir başarıya ulaştığı yerde varolanla karşılaştırma yapılabilecek bir sefalet yoktur.” çıkarımını yapmıştı.

Tüm bunların gerçekleşmesini, karışıklık ve yer değiştirmenin, korku ve kaygının, hatta daha tümden krizlerin yaşandığı bir zamanda, bir yarığın penceresinden görüyoruz. Kierkegaard, modern yaşamı anlamaya açılan kapıyı melankolide bulmuştu. Her şeyi tüketen teknokültür, biyolojik-dijital sınırların silinmesine yaklaşarak, gerçeklik duygumuzu kaybettiğimiz anlamına gelmesinin dışında hiçbir anlamlandırmayı bize sağlamamıştır. Özne kaybolur ve doğa fikri hayatta kalanı tümüyle bertaraf etmek için yeniden yazılır. Jacques Ellul’a göre: “Teknik bir ortamda yaşayan birey hiçbir yerde manevi bir şey olmadığını çok iyi bilir”.

Batık yaşamlarımızın kara kutularını bulacaklar ve nedenini merak edecekler mi? Ya da Jeff Benjamin'in dediği gibi "hepimiz yerden iki santim kadar yukarıda gerili bir ipte yürüdüğümüzü" keşfedecek miyiz, ve ipten ayağımızı çekme önerisine kulak verecek miyiz?

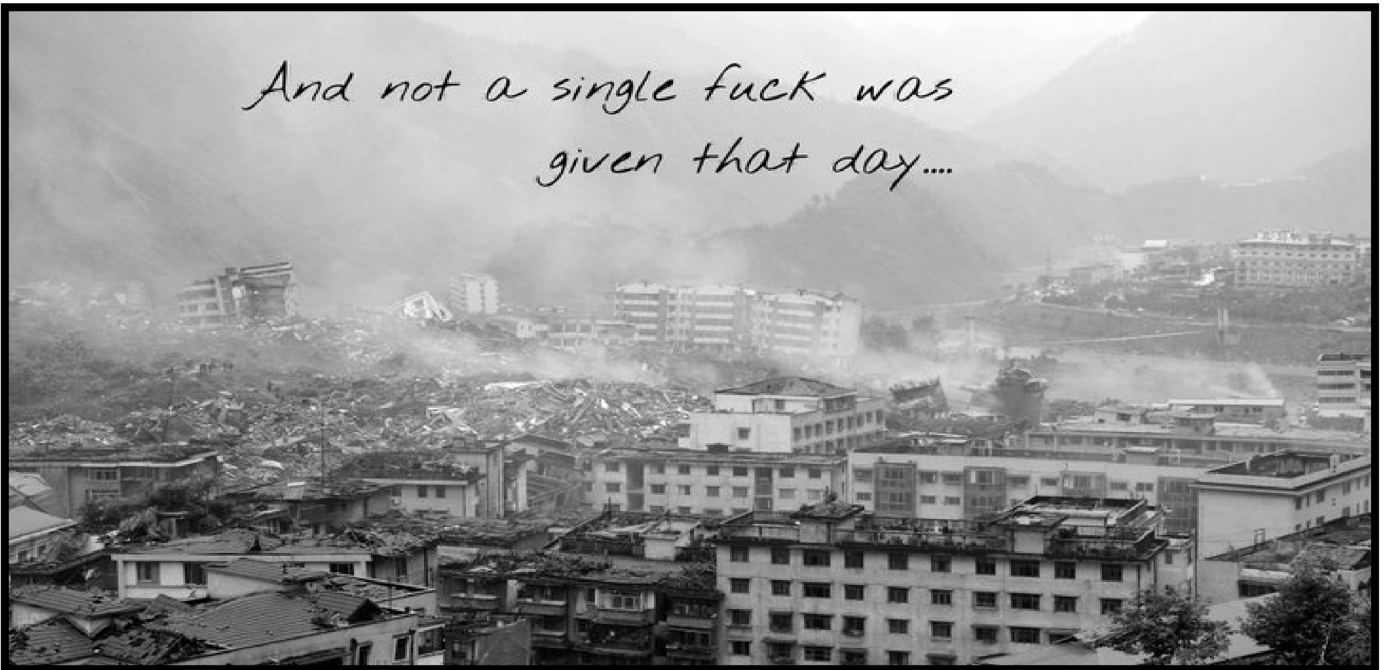
Ancak uygarlığın vücut bulması olan teknoloji, aynı zamanda yaşam prensiplerimizin de örgütlenmesidir: her zaman ilerleyen, asla işbölümünden geri adım atmayan, aletlerden sistemlere doğru hareket eden. Ve Carl Schmitt’in deyimiyle, her şey “kökten nötr” olan teknolojinin her zaman yanına kar kalmaktadır. Teknoloji halen ilk yarattığı sorunları çözebileceği inancını sürdürmeyi umut eder. Biz her yerde derinleşen bir iflası deneyimlerken, IBM çılgıncasına "Haydi daha güzel bir gezegen kuralım." beyanında bulunuyor.

Teknolojinin dinamik projesi, modernitenin tanımlayıcı ve en karakteristik işaretidir. Temel nihilizmine, tarihimizin neticesine karşın, teknolojinin kendisi dışında hiçbir amacı veya değeri yoktur. Doğaya ve tarihe karşı ilerlemeci zaferi, diğer gelişmeler üzerindeki kuleler olan, hem Sol hem de Sağ tarafından onaylanmıştır. Bizler topyekün denetim arayışı karşılığında yeryüzü ve birbirimizle bağlantımızı kopardık.

Uygarlıktan önceki iki milyon yıl içerisinde, aletler yaşamın gereksinimlerine güvenilir derecede sağlam çözümlerdi. Uygarlığın denetim dinamiği olan evcilleştirme, teknolojinin bitmez tükenmez ilerlemesini başlattı. Evcilleştirmeden önce, mevcut anların sürekliliğinde yaşadık. Şimdi ise mevcut olana arkamızı döndüğümüz veya onu inkar ettiğimiz bir "mevcut olanda" yaşıyoruz. Ve gerçek geçmişi ve şimdiden apaçık olan geleceği inkar eden bir “mevcut olan”da. "Teknolojinin tamamen gerçekleştirilmesi ve kendi maddesel evrenselliği”olan küreselleşme hüküm sürmektedir. Dünyayı hor gören ve yerle bir eden küresel bir kültür. Jerry Mander bu durumu şöyle özetlemişti: “Makineler arasındaki etkileşimler ağı, tüm etkisi daha etkili ve yaygınken, daha karmaşık ve gözle görülemez hale gelir. Bizler artık her zamankinden daha kuşatılmış ve gerçeğin daha az farkındayız. Dünya çapında tek bir makine haline gelen çevremiz kendi icadımızın ürününüdür.”

Anlayışın alanı, yine de, tuhaf biçimde kısıtlı bir zemindir. İnternet kültürü genelde yaşamlarımız için kasti bir efendi anlatısıdır ve bazıları onda kurtuluşun taslağını görür. Örneğin, Virtual Life(Sanal Yaşam) programcısı Steve Grand, manevi alanın onarılmasını yazılımda arar. Veya Ignacio L. Gotz'un benzer kaçık bir iddiası şöyle: toplum yaşamı "siber alandan" zuhur eder ve ‘bilgisayımın (computation) gücü yoluyla, ilahi yaratıcılığın evresel ruhu” genişletilmektedir.

Buckminster Fuller’in acayip mantığına göre, bu eksiksiz ve mükemmel olan -ve dolayısıyla ütopyayı hedefleyen- teknolojik projeye bizi mecbur bırakan başarısızlığın teknoloji kaydıdır. Bahsetmişken, Frederic Jameson, Diyalektiğin Değerlikleri (2010) kitabında ütopya mevzusuna

sık sık hem teknolojiyi hem de devleti kuvvetlendirmek için liberallerle giriştiği açık bir ittifakta hareketsiz ilerlemeci bir duruşu sergilemiştir. Tipik Marksist bir hareketle, Mike Davis Kuvartz Şehri (1990) kitabını Los Angeles'daki çelik fabrikalarının kapanmasına hayıflanarak bitirmektedir. Gaya hayalcisi James Lovelock, nükleer güce gezegenin son umudu olarak başvurdu. Wendell Berry, ekolojik krizlerin politik veya sosyal krizler olmadığı, karakterle alakalı olduğu fikrini vurgular. Derin Ekoloji taraftarları keza endüstriyalizm ve teknolojik rasyonalite gibi anahtar faktörlerin gerçekliğinden habersizler; bazılarının genetik mühendisliğiyle bir sorunu yok.

Ancak yukarıda inceden örneklendirilen meşhur "eleştirel" seslerin genel başarısızlığı, benim için farklı bir kategorideki düşünürlerden daha az ilgi çekicidir. Kendi eleştirileriyle çelişen ve onları alaya alan sonuçlandırıcı yorumlarla, sadece her şeyi geçmişe götürmek için önemli, derinlemesine eleştirilere katkıda bulunmuş olanları kastediyorum. Bu elbette gerçeklikle yüzleşmektense egemen inkarı güçlendiren neredeyse evrensel bir fenomendir. Bahsetmeye bile gerek yok ki, kavrayışlı içerikten öğrenmekte ve çoğunlukla tuhaf bir şekilde tutarsız, kaçamak sonuçları yadsımakta özgürüz; ancak yapmamız gereken tüm işi yapmalı ve sonuçlarımızda Makine'ye teslim olmamalıyız.

Martin Heidegger, derin anlayışın ve buna sadık kalmaktaki bariz başarısızlığın başlıca örneklerindendir. Çok iyi açıkladığı gibi, tüm bunların teknolojinin toplayan çarkı ve kendi saf "daimi rezervi" için faydası olduğunu görmüştü. Nihai çevresel yıkım, endüstriyel kitle kültürünün zaferi ve felsefenin sonu anlamına gelen bu küresel muazzamlık her şeyi dönüştürmektedir. Teknolojinin dayatılması ve onun denetime olan arzusu düşüncenin kapısını başka türlü düşünme yollarına kapamıştır.

Bu gerçekliğe karşı kaçınılamaz olan zorunlu yanıt, mantıksal olarak tahmin edileceği gibi, korkunç saltanatına bir son verebilmek için o gerçekliğe karşı direnmekte yatmaktadır. Ancak Heidegger, bununla ilgisi olmayan bir öğüt ile, sadece tekno-emperyalizmi anlamanın kilit nokta olduğunu söyleyerek mantıksız bir pasifliği tercih eder.Heidegger'in teknolojiyle "özgür bir ilişki" kurulabileceği iddiasına karşın, sonuçların yokluğunda birinin bakış açısını değiştirmek elbette bir şeyi değiştirmez.

Neredeyse hiç kimse tarafından böylesi sefil bir teslimiyet ya da kendisini önceleyen her şeye ihanet üzerine yorum yapılmaması bu düzenin evrenselliğine atfedilebilir. Friedrick Gearg Jeunger'in Teknolojinin Başarısızlığı çok daha gerçekçi bir tarzda Heidegger'in teknolojinin ilerleyişinin korkunç resminin altını çizer. İlerleyişin, "kendi haline bırakıldığında, sistematik olarak düzene sokulmuş ve mekanikleştirilmiş, hem doğal hem de insan kaynaklarının bitkinliği durumunda yaşayan, bir toplumda sona erecek, kendinin saiki ve geri dönüşü olmayan bir süreç"olduğunu yazar. "Düşüncelerime teknolojinin romantik reddinden uzak başka bir şey yok." uyarmaya devam eder.

Odağı bir miktar genişleterek, aletten teknoloji sistemlerine geçişe neden olan evcilleştirme ve uygarlığın değerli analizleriyle yüz yüze geliriz. Paul Shepard, sağlıklı, özgür ve eşitlikçi avcı-toplayıcı bir yaşamdan tam zıttı olan evcilleştirilmiş varoluşa geçişim en kuvvetli izahlarından birini bize sağlamıştı. Shepard ayrıca "çiftlik avlusu" diye tanımladığı bu değişimin doğrudan doğruya genetik mühendislik ve nanoteknoloji gibi bugünkü teknolojiye öncülük ettiğine işaret etmişti; bu gibi sonuçlar evcilleştirme hareketinde üstü örtülü bir şekilde açıklanmaktadır. Narin Etçil'de ve benzer çalışmalarda, Shepard avcı-toplayıcı atalarımızın erdemini onayladı: "bizler eski zamanların yaratıkları olarak kaldık… ve gelecek umudumuz bunda mevcut bulunmaktadır."Ancak hızla, "çiftlik avlusundan geriye doğru gitmekten bahsetmiyorum" diye ekledi. Gözlemlenmiş olan modele sadık kalarak, bize söylemiş olduğu şeyin kalbine bizi geri götürür. Saçma bir şekilde, "avcı-toplayıcının kalbini" getirme amacına ulaştırmak için evcilleştirmeyle birlikte ilerlememiz gerektiği sonucuna varır.

Daniel Quinn'in Ishmael'i dünyayı kurtarmak isteyen bir goril ile Sokratça bir diyaloğu gözler önüne seren 1990ların algısı idi. Popüler roman, avcı-toplayıcıları ve tarımcıları Terkedenler ve Alıcılar olarak çizerken, bunlardan ikincisini projeleri çözüm değil sorun olan sürdürülemez uygarlar olarak tasvir ediyordu. Ama –elbette- uygarlığı ne terk etmeli ne de temeli olan teknolojiyi yıkmalıyız; yalnızca ona farklı bir şekilde bakmalıyız.

Bir yazar ve Massachusetts Teknoloji Enstitüsünde akademisyen olan Sherry Turkle hem psikoloji hem de ileri teknoloji kültürü üzerine yoğunlaşıyor. İkincisi şöyledir: "İnsanların ve makinelerin yeni bir ilişki içerisinde oldukları yerde (ve) kesinlikle birbirlerine yanlış yapabilirler."17 Ekim 2007'de Turkle ile Oregan Üniversitesinde herkese açık bir derse katıldım. Ana meselesi, çok oynak bir mesele olan, yaygın çevrimiçi değerler bütününün -özellikle kendi genç kızına referansla- gençlik üzerindeki korkunç etkisi idi. Turkle tamamen içine hapseden internet kültürünün nasıl göz ardı edildiğinden ve çocukların bilişsel ve duygusal yapılarını bozduğundan bahsetti. Konuşmasının sonunda bir gülümsemeyle şöyle dedi, "Şey, işte modern hayat." (Sanırım kendi sözleri tam olarak böyleydi, ya da buna yakın) İlk olarak bir soruyla, "Teknolojinin yaptıklarının böylesi yıkıcı bir hesabı ile konuşmayı burada kesemezsiniz elbette" dedim bir sürü kelimede. Sanki değindiğim husus bir cevap hak etmiyormuşçasına, gösterdiği tepki tam bir yanıtsızlık haliydi. Bir iki kişi daha, uyarıları ve finalindeki mutlak teslimiyet arasındaki kopukluk temelinde benzer hususlar yükselttiler. İnsan ruhunun, böyle bir ahlaki ve entelektüel mahvoluşla nasıl hayatta kalması beklenir?

Zygmunt Bauman tarafından kaleme alınan Akışkan Aşk: İnsan Bağlarının Zayıflığı Üzerine, Turkle'ın konuşmasının ham maddesi gibi bayağı bir hesaptır. Kitabın, bizlerin nasıl sürekli başka bir yerlerde olduğumuzu, elektronik ağ dünyasında nasıl "temas halinde olmanın ayrı durmak önünde bir engel olmadığını" tanımlayan öfkeli ayrışmasının mutsuzluğunu hissettim. Yine de "Elektronik zımbırtıları kişiselliğin, doğrudanlığın, yüzyüze, çok yönlü, çok amaçlılığın, sürekli yakınlığın yavaş ama tutarlı düşüşü yüzünden suçlamak aptalca ve sorumsuzca olacaktır." Hicve çok yakın ve aynı zamanda çok uzak. Tom Darby yukarıdaki alıntıda, tümden yayılmacı tekno-körü körüne bağlılığın nasıl olumsuz olduğuna dair derin bir kavrayış göstermekte. Apaçık kanaatindeki cesaret eksikliğinin yanında, dönüşüme açılan kapıya yaklaşıyor: "En azından bu çağda, biliyoruz ki: tüm batı yaşamı için teknoloji ikamet etmek üzere burada…"Teknoloji biz ona izin verdiğimiz sürece ikamet etmek üzere burada.

Jared Diamond belki de uygarlığın en iyi teşhisçidir. Özetle, hepsi tarım olarak da bilinen evcilleştirme yüzünden başarısız olurlar. İnsanlık tarihinin yüzde 99.6sı evcilleştirmeden bağımsız idi, ama 10.000 yıl önce evcilleştirmenin gelişi "insan ırkının en büyük hatasını" oluşturdu. Bu kavrayıştan uzaklaşan, Diamond'ın Çöküş'ü ölümcül bir hayalkırıklığıdır. Uygarlığın çöküş nedenlerini gösterdikten sonra, kitabının son üçte birinde Diamond, bir hiç üzerine temellenen, her şeyin her nasılsa iyi olacağı saçma sapan savını öne sürer. Diamond'un Düşüş'ü önceleyen argümanlarının zayıflığının bunda payı olmadığı doğru değildir, ama bu çalışmada Diamond uygarlık sorununu çözmek için tamamen yoğunlaşmamış uzun süreli düşünmeye güvenmiştir. Utanç verici, Al Gore'un "Uygunsuz Gerçek" (An Inconvenient Truth) adlı filminde olduğu gibi, bir kez daha, sonuç kendisini önceleyen şeylerin suretinde uçuşmaktadır. Güçlü bir şekilde gösterilen ekolojik krizlerin büyüklüğünü, ampüllerinizi değiştirin "çözümü" takip etmektedir. Birçok liberale göre bile aptalca.

David Abram önde gelen bir çevrici filozoftur ve Duyumsalın Büyüsü anahtar bir metindir. Duyumsal dünyayı, alfabetik-teknoloji ile aracılanmış dünyanın kurbanı olarak varsayar ve duyularımızın azalmasında onun açgözlü ilerleyişini görür. Lirik ve dokunaklı bir şekilde, Abram'ın kitabı teknolojinin hain ilerleyişinin, yeryüzüyle olan bağlantımızı

keserek yaptığı korkunç hasarın örtüsünü açıyor. Hepsini geri almak için öne sürülen "teknolojik olarak karmaşıklaşmış bir çeşitliliğin" kültürel yaklaşımlarını, şaşmaz yıkıcı tekno-yörüngeye bir çözüm olarak ikna edici biçimde tasvir ediyor. Bu yayınlanmak uğruna yapılan, nasıl kulak tırmalayıcı bir ani değişikliktir?

Andy Fisher'ın Radikal Ekopsikolojisi teknolojinin yaşamı küçümseyişine ve doğal dünyanın acımasızca yoksullaştırılmasına dikkat çekiyor. Tahmin edeceğiniz üzere şu koşulla: "Şu konuda çok açık olmak isterim ki, böylesine bir karşıeylem (günlük yaşamda bir şekilde "teknolojinin modeli"ne karşı atak yapacak) teknolojiyi ortadan kaldırmayı içermez…" Abram'ın, Fisher'ın kitabına önsöz olarak yazdıkları kimsede merak uyandırmaz.

Neredeyse değişiklik göstermeyen bu şablonda yazılan daha az kitapların sabit bir akımı vardır. Eko-intiharın gerçekliği, işe yarar içeriklerin ve inkarcı çıkarımların tanıdık ayinine engel değildir. Endüstriyel Teknolojinin işçi benzeri tarihi olan Dünyadaki En Güçlü Düşünce (2010)da, William Rosen, küresel aşırı ısınmayı sanayiciliğe ulaşmanın bir işlevi olarak kabul ediyor. Sanayileşmenin her ölçüsü, adım adım, gezegeni ısıtan sera etkisinin de ölçüsüdür. Ancak çözüm daha fazla teknolojidir, daha az değil;cini tekrar şişenin içine sokmanın bir yolu yoktur. Tüm teknoloji ve onun uzantısı, elbette o olmasa var olamayacak olan, beraberindeki bir uzantıda yatıyor- sanayileşme. Madencilik, eritme, mağazalar, montaj hatları olmasa, teknoloji olmazdı. Parlak, temiz yeşil teknoloji gerçekliğin hiçbir yerinde varolamaz.

Bu modelde totaliter bir şey var: halen yaygın olan bu inkar karşısında yenilgiye uğramak yalnızca uyum sağlama ile sonuçlanır, tekrar ve tekrar.

Giorgio Agamben,teknı-modernitenin işlettiği, doğrudan deneyimin ve imgelemin kitlesel, tarihsel kaybı üzerine yorumlar yapmıştır. Yalnızlık, bağımlılık ve beceriksizleşme duygusu, basit can sıkıntısı ve tek çeşitliliğinin düzleştirilmiş ve makine benzeri olduğu araçlar dünyasının anlamsızlığı. Eğer hala bir "taknolojik yücelik" ya da her nasılsa bir aşkınlık duygusu varsa, teknolojinin dağıtmaktaki başarısızlığı –yeni tuzakların pazarlanma heycanına rağmenkıtı kıtına daha fazla açığa çıkar. Bu üzücü ancak yoksullaşan mevcut durumda, hiçbir yeri hiçbir yere bağlayan bu çölün yalnızca daha da fazlası satılıktır.

Teknolojinin dünyasının reformu? O da ne zaman gerçekleşti? Uzmanlaşma ve evcilleşme hiçbir zaman geriye gitmedi.

Ama gerçek arkadaşlarımız azalırken, onları daha az ziyaret ederken, önceden asla yalnız yaşamamaya yatkınken, "sosyal ağ" "arkadaş"larına sahip olabiliriz. Kendi evsizliğimizde bir "ana sayfaya" sahip olabiliriz. Cemiyet kendisini silen ve alaya alan şeye indirgendi. Ortamın kendisi kötü tarzı, kötü tavırları ve anlamın fast-food versiyonunu teşvik etmekte. Çevrimiçi ve daha kötü hisseden, sonrasında da daha güçsüz, televizyon izlemek gibi. Japonya belki de en yüzeysel, mega-tüketici teknoütopyaya ve Henry Hitchings'in değindiği "popüler kültürünün büyük kısmından süzülen emekleyen bebeksiliğe" sahiptir.

Bir kez olsun, doğal dünyada canlı olduğumuzu, daha büyük bir bütünün parçası olduğumuzu hissettik. Birleşik Devletler gibi, bireyci (kitle) toplumunda, birey oldukça anonimdir. Yeterince tuhaf olarak, böylesi bir durum, bireyin asla anonim olmadığı yerel, "grup"-merkezli toplumlarda görülmez.

Anlamsızlık duygusu, Sanayi Devriminin başlaması ile yükselmeye başlamıştır. Bedenden uzaklaşma ve güçsüzleşmenin ne derece derinleştiğinin bir ölçüsü olarak, Görsel Gerçeklik çağına, mega-kiliselere ve yaşam koçlarına uzanan tüm çağları geldik.

Kişi ve topluluğunun tözü ve dolayısıyla anlamı boşaltılmıştır, küresel bir fenomendir. Hindistanda Bhagavad Gita ve yoga sutraları çokça yükselen üretim ve tüketim için metinler yorumlarlar.

Uygarlık, şimdi tamamen küresel olan bir Makineye köleliktir. Aztekler, eğer atan kalplerini, kendi atan toplumsal dinamiklerini beslemek için feda etmezlerse, evrenin duracağından korkarlardı. Bugünkü bölünmez uygarlık, hayatı mümkün kılan tüm destek sistemlerini kutsal saymadığında ve yıktığında, bütündeki tüm parçaların birbirine bağımlılığını ve işlevsel eşitliğini görmek kolaydır. Don DeLillo'bub Yeraltı adlı romanında, Matt karakteri merk eder: "Eğer aynı yekpare sistem onları birbirine bağlıyorsa, portakal suyu ile portakalın kendisi arasındaki farkı nasıl söyleyebilirsin?"

Ama yerli Amerikalı filozof Linda Hodan'ın bize hatırlattığı gibi, "Yeryüzü orada kendi bütünlüğündedir, parçalarında değil."Doğayla iletişim sağladığımızda bu doğrudan ve özellikle gerçekleşir. İdeolojik olarak değil, ama pratikte, bedensel, yeryüzüyle bağlantıyı ortadan kaldırmayan ta da kitleselleştirmeyen pratiklere neden olabilecek şekilde. Elizabeth Marshal Thomas halen bazı yerlerde kullanılmaya devam eden kazma sopası üzerine harika gözlemler sunuyor. Uygunluğuna, çok yönlülüğüne("Yükünüzü dengeleyebilir, ulaşabileceğiniz alanı genişletir, ya da bir kaldıraç olur", ağaçtan fındıkları düşürmek için ya da bir yabani hayvanı korkutmak için kullanılan bir araçtır.) Bir küreğin tersine "çok daha hafif, taşıması kolaydır ve masrafı yoktur." Kazma sopası ayrıca çok daha az enerji gerektirirken, kazılan şeyle aramızdaki iletişimi korur.

Bizi Cristopher McDougal'ın Koşmak için Doğan (2010) kitabına getiren şey, küreğik ayakkabıları gerektirdiğidir. Bu eğlendirici çalışma, koşucuların ayakkabıları teknolojik olarak ne kadar ileri olursa, ayaklarındaki, bacaklarındaki, kalçalarındaki yaraların o kadar kronik olduğunu gözler önüne seriyor. McDougall, dağlık Meksika'daki, sakin bahçıvan Tarahumara çıplak ayak uzun mesafe koşucularının sağlığı ile belki de 100 mil koşanlar için en iyi olan ortak yerleri kıyaslıyor. Bir kez daha aracısız(doğrudan) olan en iyisi.

Amansız ve sınırsız görünen, devamlı genişleyen tekno-kültür gerçekten daha fazla özgürlük ya da bireysellik, ve daha az çalışma sunuyor mu? Durum tam tersinedir; kısıtlı, genelleyici, içi boş, neredeyse tamamen uzmanlara bağımlı bir toplumsal var oluş ve biyosfer tabakasının büyük bir kısmı gibi ince ve çeşitliliği olmayan yaşamış bir çevre. Makinelerle birliğimize, insanlık tarihindeki belki de en büyük dönüm noktası olarak yaklaşmaktayız. Modernitenin tümden efendilik amacına karşılık daha da çok sanayi felaketleri meydana geldi. Tekno-ilerlemenin denetim mantığı Makine'nin denetimden çıkması anlamına gelmeye başladı. Hala, onun tarafından tutsak tutulduğumuz gerçeğine rağmen, kurtuluşun teknoloji ile gerçekleşeceğine inanmaya devam eden kim kaldı?

Aynı zamanda, temel insani kabiliyetler olduğu düşünülen şeyleri kaybetmekteyiz. GPS cihazları harita okuma yeteneklerinin ve yön duygusunun yerini alıyor. iPonelar için yapılmış, bebek ağlamalarını, açlık ve bitkinliği de kapsayan, 5 ayrı duygusal duruma çeviren "baby-cry" uygulamaları var. Bu yeryüzü üzerinde milyonlarca yıl nerede olduğumuzu, bebek ağlamalarının

anlamlarını bilerek yürüdük. Makineler olmadan, hayret verici doğrusu! Heidegger bu çağı, yerinde bir gözlemle "kendi mahrumiyetini deneyimlemekten aciz kalmış" olarak gördü.

Bazıları uyumdan, teknolojiyle denge dileğinden konuşmayı başarabiliyor. Örneğin, daha insan-merkezli, ve/ ve ya doğaya saygılı bir teknolojiye duyulan ihtiyaç bahsediyorlar. Sanki şu anda zaten varmış da daha fazlası gerekiyormuş gibi. Sırası gelmişken, Gandhi, sadelik ve özgüven gibi özelliklere vurgu yapan kişi, fırsat buldukça sanayinin bu özelliklere saygı duyduğu sürece iyi olduğunu söylemiştir. Ama elbette mesele bunlara asla saygı duymamasıdır. Bir kişi, aynen bu şeilde kanserin de, vücuda saygı duyduğu ve onunla uyumla, denge içinde hareket ettiği sürece iyi olduğunu söyleyebilir. Bu hüsnükuruntunun bir başka versiyonu da tekno-kültürü ona tapınmadığımız sürece kabul edilebilir olarak görmektir. Fakat ona tapınıp tapınmamız hiçbir şeyi değiştirmez; gücü ve etkileri aynı şekilde ilerleyecektir.

Kaçak ve yararcı tutumu, –devamlı evrilen teknolojinin kaçınılmazlığı yüzünden -açıkça kabulleniştir. Niteliksel olarak farklı bir hedef tahayyül edebilmek için yol boyunca çok uzaklara geldik, diye devam eder argüman. Michael Pollan oldukça basitçe bu fikri şöyle ifade eder: "Eden'e açılan kapı çoktan kapandı."

İnkarın ve bayat sanrıların ötesinde, Eden'den bir şeyler kalmıştır. Colin Turnbull bize şunu söyledi: "Her Mbuti ormanla konuşur, ona seslenir, fısıldar ve şarkı söyler… ona anne ya da baba olarak hitap ederek, iyiliğine ve 'iyileştirme' ya da 'iyi etme' yeteneğine değinerek." Yeryüzüyle, bulutlu gecelerde, araziyi göremedikleri halde okyanusun belirli bir parçasını bulmayı kapsayan bir iletişimleri olan Güneydoğu Asya'nın Bajanlarını düşünün.

Her şeyden sonra iş bölümü olmaksızın yapamayacağımıza karar vererek fikirlerini tersine çeviren Marx, her şeyi yanlış anlamıştır. "Kurumları feshetmemizi, sonuçları ve başlangıçları etkisiz hale getirmemizi" öğütleyen Deleuze ve Guattari, her şeyi yanlış anlamıştır. Ilıman reformist bir umut lehine zamanımızın aşırılığına karşı gelmekten kaçınan postmodern "zayıf düşünceleriyle" Vattimo ve Rorty zaten hiç denememişlerdir. Noam Chomsky de onlarla hemfikirdir. Solun devasa başarısızlıklarının bu konudaki çeşitlilikleri. Fiziksel, psişik ve ahlaki kaçınma, geri kalan yıkıma eşlik ederek kuvvetlenmektedir. Marie-Florine Bruneau'nun reçetesindeki "boyun eğmez direnişi ve yöntemler ile somutlaştırmaların iptal edilmesini kapsayan bir radikalliğe" ihtiyacımız var. Gerçek sonuçları olan böylesi bir çaba olmadıkça, kaçınılmaz sonuç yalnızca odur. Bizler, kısırlığın kapılarını kırmalı ve varlığın diyarlarıyla aramızdaki kopukluğu tedavi etmeliyiz. Hopi sözcüsü Thomas Banyacya'ya göre; "Hepimiz Toprak Anne'nin parçalarıyız. Bundan kaçamayız. Birbirimize bakabilmek için, hepimiz bunu anlamak zorunda kalacağız."

Sürgünler olmaya daha fazla can atmıyoruz, ve basınç kapağın altından dışarı kaynamaya hazır. Bu, açıkça hiçbir cevabı olmayan bir düzen uğruna olandan daha geçtir. Dolayısıyla eğer bir şey düşüyorsa, ona bir tekme de siz koyun demek iyi bir öğüttür. 2santim yükseğe gerilmiş o ipten aşağı inebilir ve bir daha denetlenip, yönlendirilmeyecek bir dünya için sevinebiliriz. Mendelssohn'un Elijah'sının bir çağrısı var: "Hey susayan herkes gelsin, hey sulara gelin."

Eylül 2010

Çeviri: u. & k.

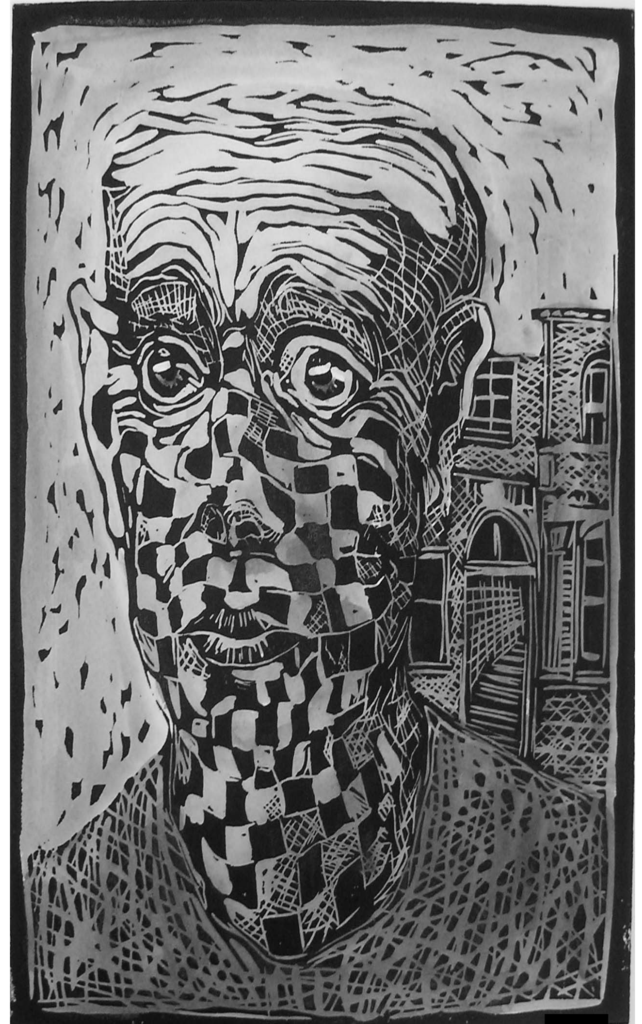
insan ve kültürün ötesi

İnsani tanımı dehşet bir şekilde yaygınlaşarak, genel bir kavrama dönüştü. Geçmişte yalnızca kendi topluluklarının üyelerini 'insan' olarak adlandıran vahşilerdi. Fakat bu bir kültür sayılmazdı. Kültür sayılabilmesi için batının evrenselleştirici aklını beklemek gerekecekti. Bu akıl ile birlikte günümüzdeki bütün insanlar artık insan olarak addedilecekti. Çünkü evrenselci akıl sadece totoloji ve yineleme yoluyla olanaklı olabilen bir şeydir. 'İnsani' olan sadece bu biçimde bir norm ve dışlama ilkesi olabilmektedir ve bu güce sahiptir.

Bundan yola çıkan akıl nitekim 'insani' olan yapısal ikizini yani 'insanlık dışını' oluşturacaktır. Dolayısıyla tam bir totolojiye varılmıştır. Özcesi 'insani' olarak adlandırılan da 'insanlık dışından' öte bir şey değildir. İnsanlığın, kültürün gelişmesiyle; ötekileri insanlık dışı olmakla yaftalayıp işe yaramazlıkla suçlayan bir ayrımcılık zincirinin art arda gelen halkalarından öte bir şey ifade etmemektedir. Vahşiler birbirlerini insan olarak tanımlarken diğerleri başka şeydir. Modern uygarlığımızda bu kavram adı altındaysa tam aksine ötekileri yalnızca bir hiç olarak görmeyecekteyiz. Yer yer 'insan' olmak soylu olmak gibi bir meydan okuma biçimini alabilmektedir. Ancak bu farklılık verilen soylu mücadelenin sonucu olarak görülebilir. Elbette yalnızca bu niteliğiyle sınırlı tutulamaz. Çünkü farklılığın içinde tanrılar, atalar, yabancılar, hayvanlar ve doğa gibi değişik varlıklar da bir zenginlik olanağı sağlamakla hayatı zenginleştirebilmektedirler. Ayrıca bu çeşitlilik bütün alanlarda kendi gücünü duyurup hissettirebilmekte yüceltilerek savunabilmektedir. Biz ise norma uymayan her şeyi dışlayıp cezalandırarak yahut yok sayıp dışarıda tutarak toplumsala veya totaliter bir iktidara bağlıyoruz. Buna paralel olarak evrensel değerler yaygınlaştırmakta fakat toplumsal eşdeğerlik düşüncesine indirgemiş bir biçimde ise soyut bir mantıksal değer dizisi tarafından sınırlandırılmış oluyoruz.

Nitekim insani tanımı kültürel ilerlemeye koşut bir şekilde daralmış, bu kavramın, uygarlığın evrensel boyutlara doğru genişletilmesiyle sınırları daha keskin olarak çizilmiş, ancak öte yandan da böyle olmadığı iddia edilse de bu çok daha yıkıcı bir ayrımcılık anlayışına yol açmıştır. İnsanlık; tekçi, otoriter ve insan merkezci egemenliğini evrenselleştireceği gün bu yıkıcı ayrımcılık anlayışı da hem insan hem de diğer canlıları aforoz etme gücüne erişmiş olacaktır. Dolayısıyla bu kavramdan geriye yalnızca tarihin tozlu ciltlerinde küflenmeye bırakılmış bir mitten başka bir şey kalmayacaktır.

devrim ronans

Meksika: Yunanistan'daki tutsaklar için bildiri

Vakit geçiyor ve herşey aynı kalıyor... birçoğumuzu kamçılayan gerçekliği karamsar bir mazaralet ile tanımlamak (onların görüşlerinin sonundaki gibi), biraz böyle bir şey olabilirdi. Baskı bir üst seviyeye çıkıyor, yoksullara karşı nefret, çevrenin yok edilmesi, insan onurunun sömürülmesi, yaşamların suikaste uğraması, Dünya ismindeki bu gezegende kalan küçük vahşi yaşam gibi. Hiçbir şey değişmedi. Bu gerçekliğin parçalanmasında, özgür zihinlerimizin ait olmadığı bu dünyada biraz etkili olduk. Eğer hiç birşey değişmediyse bu belki de zorunluluk, cesaret ve kanaat eksikliğinden dolayı. Birçoğu için bunların hepsi bir oyun gibi görünüyor, bir pankartla ayağa kalkmak, bir sloganı haykırmak, bir yasayı reforme etmek, sadece suçluluk hislerini azaltmak için... ama diğer birçokları için bu ciddi, buradaki soru, birinin ciddi olarak nereye kadar gitmeye hevesli olduğu?

Bireysel özgürlük için mücadele kolektif özgürlükte aynı olduğu gibi, mücadele zorunluluğa ihtiyaç duyuyor, bağlanmaya, disipline. Ama buradaki hatalı olan şey, birçoğunun bu pratikleri yanlış anlaması, zorunluluğu can sıkıntısıyla, bağlanmayı şehitlikle ve disiplini otoritercilik ile karıştırması. Mücadele; acımasız insanlara, kendi yaşamlarını mücadele ederek yaşamayan, hissederek yaşamayan, amacı için ölmeye hazır insanlara ihtiyaç duymuyor... ve geçici oyunlara, modaya, duygusuz eylemlere ihtiyaç duymuyor. Mücadele zorunluluğa ve sorumluluğa ihtiyaç duymakta, prensip olarak bireysel olan bir zorunluluk.

Düşman güçlü, bir çok fırsatta bize göstermiş olduğu gibi güçlü, fakat biz anarşistler, gerçek savaşçılar, adaletsizliğe, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, tüm biçimlerde ortaya çıkan baskıya karşı olanlarız, biz anti-otoriteriz, yaşamak için kendi görüşlerimiz ve kendi arzularımızın sahibiyiz, iç karartıcı: gri, sıkıcı ve soykırımsal gerçekliğe göğüs germek için, coşkulu sıkılı yumrukla her sabah uyanmamız için kışkırtan arzularımız. Harekete geçiren, devletin baskıcı saldırılarının karşısında, yapabileceklerinin ne olduğunu bildiğimizde bile, tümüyle korkmadığımız, bizi güçlü yapanlar bu görüşler. İnancımız teşvik ediyor, içsel ateş iktidara karşı mücadelemizde, kirli hücrelerindeki tutsak edilmiş, işkence edilmiş ya da devletin gardiyanlarınca (elimizdeki bombanın "sahipleri") öldürülmüş, yoldaşlarımızla (kadın ve erkek) dayanışmamızda seyahatimize çıkarıyor. Ve bombayı, en doğrudan saldırı anı için koruyoruz.

Tüm dünya krizde. Her gün, her an, televizyonu bizi mutlu eden haberleri görmek için açarken: Fransa'daki isyanlar, faşist gazetecilerin Yunanistan'da adalete kavuştu, Şili'deki bombalamalar, Birleşik Devletler(ABD)'in siyah ve göçmen mahallerinde polis öldürüldü... vs. Her anda, her örnekte, Sermaye ve onun iktidarı daha gelişiyor, şehirleşmeyle boğduğu ormanlar, gereksiz lükslerle boğduğu alt sınıf mahalleler, en absürt modalarla akıllarını boğduğu gençler, kadın düşmanlığı ve yabancı düşmanlığı kültürüyle toplumun geri kalanını boğması, devlet korkusunu ve polise saygıyı dayatması. Terörizm günün düzeni.

Narco-kontrgerilla hareketi? Bu da ne!? Mücadelemizin kriminalizasyonu uyuyan toplumun zihinlerinin kapılarını çalıyor. Uyuşturucu ticareti bizim ortak düşmanımız, ya da en azından ona dönüştü. Hüzünlü olan bölümü şu ki mücadelemizdekilerin çoğunluğu, parçası ve hareketler bu sorunu görmezden geliyor, ya da ciddi olarak ele almak istemiyor. Mevcut Sermaye-Devlet'ten hiç bir şekilde farklılaştırılamayacak olan bir Narko-Devlet'te yaşamayı arzulamıyoruz.

Dünya olduğu gibi olmasına rağmen bile, Mexico'daki ve dünyanın pek çok yerindeki bir çok yoldaşımız gibi, görüşlerimizi bozmadık, sonuna kadar savaşmayı arzuluyoruz; yaşam için, özgürlük için, onur için, Anarşi için!

Bazılarımız ölüme gidiyor, bunu biliyoruz, özgürlük için savaşta ölüme ölüme gidiyoruz, fakat biz ciddi olarak savaşmak için ölmeyi arzuluyoruz, yaşamak için ölmek, çünkü mücadele hayatımız, çünkü o bizi mutlu eden şey. Düşman güçlü, bunu biliyoruz, ama aynı zamanda kavgamızın haklı ve gerekli, gerçek olduğunu, dürüstlükle beslendiğini biliyoruz, ve tamamiyle kendi zekamıza güveniyoruz.

Hala verecek çok şeyimiz var, hala Federal polis ve orduya karşı silahlarımızın mermilerini ateşlemek için birçok hedefimiz var. Soykırımcı ve ekolojik katliamcı şirketlere karşı, bankalara karşı, işkence evlerine karşı patlatacak bir sürü bombamız var. İktidarın başları için, her hakim için, her milletvekili için bir sürü kurşunumuz var. Bir çok söylemimiz var; acemi ya da tutkulu. Ama aynı zamanda gerçekleştirecek bir sürü ütopyamız ve hayallerimiz var, yaratılacak bir sürü şey ve gerçeklikler, dönüştürülecek bir sürü sosyal ilişki, aşık olunacak bir çok arzu, kendimiz için çokça sevgi. Aynı zamanda Dünya genelinde bir çok yoldaşımız olduğunu biliyoruz, sistemin farksızlığına karşı savaşta yaşamlarını vermiş bir çok yoldaş, kendilerini ve kendi insanlarını özgürleştirmek için, kendilerinin en çok istediği yolda yolda savaşıyorlar, ve kendilerini en çok nasıl örgütlemeye seçiyorlar? yakınlık grupları, merkezsizleşmiş hücreler, silahlı anarşist gruplar, informal koordinasyonlar ve diğerleri. Onların da ikna olduğunu biliyoruz, onların yoldaşlarımız olduğunu biliyoruz, onlara kendimizi yakın hissediyoruz. Ve bu yüzden, onların için ve kendimiz için bu savaş devam edecek. Sosyal dönüşüm için mücadele için, radikal bir değişim için, bize baskı yapan ne varsa yok etmek için, Anarşi için.

Umudunuzu kesmemelisiniz yoldaşlar. Stratejik olmak zorundayız. Savaş şimdi. Güçlü ve sermayeyi koruma bedenleri, politikacılar ve işkenceciler, hiç doğmamış olmayı dileyecekler... Amaçlarımızdan birisi bu, buna benzer hissedecekler. herşey patlayacak, kendimizi hazırlamak zorundayız, kendimizi alarmda tutmak zorundayız.

Bu sözler şimdi Cezaevi'nde olan Devrimci Mücadele grubundan yoldaşlara: Panagiota Roupa, Kostas Gournas, Nikos Maziotis ithaf edildi, bize güç veren inançlarına. Yoldaşlarımız Giannis Dimitrakis, Konstantina Karakatsani, Lambros Foundas'a ve Yunanistan'da sosyal savaştaki tüm diğer tutsaklara. Ateş Hücreleri Koalisyonu'na katılımlarını onurlu bir şekilde açıklayan yoldaşlarımıza.

Yoldaşlar: tutsak edilmiş ya da öldürülmüş - her zaman sizi anacağız!

Cezaevi iç karartıcı bir ortam olmasına rağmen, bilmelisiniz ki, savaşan ve iktidara karşı her doğrudan saldırıda bulunan özgür bireyler var, bu aynı zamanda sizinle dayanışma için.

Savaş büyüyor. Özgürlük için ölümüne ve düşmanla ateşkes olmadan süren savaş.

Meksika'dan Yunanistan'a: savunan ve süren güçlü iktidar titriyor!

İçtenlikle:
Şimdiden Devrimin Otonom Hücreleri - Praxedis G. Guerrero

Yumurtalama eylemlerine dair

ODTÜ'lü yeşil anarşistler son günlerde kimi sol grupların revaçta olan yumurta atma eylemliliklerine dair bir itiraz ve uyarıda bulundular. Hükümetin soygun politikalarına karşı tepki veren öğrencilerin endüstriyel tavuk çiftliklerinde işkence ve zulümle elde edilen yumurtanın bir direniş aracı olmadığını aksine bir canlının bebeği ve tavuklara yapılan zulümle elde edildiğini anlatabilmek için "Yumurta ne değildir?" başlıklı afişler hazırladılar.

Sosyal adalet ve özgürlük mücadelelerinin, her türlü zulüm ve tahakküm biçimini sorgulaması ve reddetmesi gerekmektedir. Bugün tutsaklar için, baskı altına alınan bireyler ve halklar için özgürlük talep eden herkes, dünya üzerindeki yıkıcı endüstriyel kapitalist etkinliklerin karşısında olmak sorumluluğuna sahiptir. Bu anlamda hayvan hakları sosyal haklardan bağımsız veya ayrı düşünülemez.

Dünyada her yıl milyonlarca hayvan, deneylerde kesilip biçiliyor, ısıtılıyor, donduruluyor, zehirleniyor, aç bırakılıyor, parçalanıyor, depresyona sokuluyor, ruh hastası yapılıyor ve her yıl yaklaşık 50 milyar hayvan, et endüstrisi için öldürülüyor. Bunun 6 milyarı, 9 haftalık kısa bir süre sonra katledilen tavuklardan oluşuyor. Kuluçkaya yatan tavuklar, 5′erli veya 6′şarlı olarak 35 cm'lik kafeslerde tutuluyor ve bu tavukların %20 ′si yaşam koşullarından dolayı stresten ve hastalıklardan ölüyorlar. Hayatlarının her saniyesinde acı çekip bazen hiç güneş ışığı görmeden ya da toprağa ayak basmadan öldürülüyorlar.

Bugün hapishaneler insanlar için her ne kadar sınıflı-tahakkümcü toplumların ürünüyse, sirkler, mezbahalar, endüstriyel çiftlik, deney merkezleri, hayvanat bahçeleri, petşoplar da aynı derecede bu tahakkümcü toplumların ürünüdür. "İlerleme", "insanlığın gelişimi", "medeniyet" gibi kavramlarla süslenerek gezegen üzerinde sömürülmedik coğrafya, insan ve hayvan bırakmayan bu kültüre karşı tek yönlü bir mücadelenin iki yüzlü olacağının vurgulanması gerekmektedir.

Bu çerçevede hakları için mücadele eden öğrencilerin direnirken kullandıkları araçlar, düşmanlarını besleyen araçlardan ziyade onları alaşağı edecek doğrudan eylemler olmalıdır. ODTÜ'de Erdoğan'ın üniversiteye gelmesiyle patlak veren olayların bir öğrenci ayaklanmasına dönüştürülmesi ve devletin fiziksel olarak kapı dışarı edileceği bir işgal girişimi medyanın ilgisini çeken bu magazinel biçimden daha etkili olacaktır. Keza karizma çizmek için soygunculara ve faşistlere atılacak zulüm ürünü olmayan başka malzemeler de vardır. Kırmızı boya, toprak, taş, yanıcı madde dolu şişe, bok, sopa, para, misket, silgi, kitap, kağıt uçak vs. bir çok malzeme üretim süreçleri açısından tavuk endüstrisi kadar işkenceli süreçlerini içermez.

Direnen öğrenci arkadaşlarımıza direnirken hangi aracı kullanması gerektiğini öğretecek değiliz. Ancak zalimlere karşı mücadele ederken tavuk endüstrisinin bu zalim uygulamalarını aklımızda tutmak gerektiğini vurgulamak isteriz.

"Herkesi yumurtaya, hayvanlara, suya, dağlara farklı bir gözle bakmaya çağırıyoruz.

"İnsana, hayvana, yeryüzüne özgürlük..."

YUMURTA NE DEĞİLDİR ?

Yumurta birilerinin kafasına atılacak bir nesne değildir, sofradaki yemek değildir, omlet değildir, gençliğin isyanı değildir.

Yumurta bir direniş aracı değildir, direnişin araçları bellidir.

Yumurta bir canlının bebeğidir. Yumurta, insanın hayvanlar üzerindeki tahakkümünün bu kadar normalleştirilmesi sonucunda alınıp, satılan, fırlatılan bir meta haline gelmiştir. Tavuklar, yetiştirme çiftliklerinde korkunç şartlarda ömrünü tüketmek için üretilirken, daracık yerlerde üst üste yaşamak zorunda bırakılırken, kimyasallarla dolu yiyecekleri yemeye zorlanırken biz bu zincirin bir halkası olmayacağız.

Mezbahalar, sirkler, yetiştirme çiftlikleri, deney odaları hayvanlar için zulmün merkezleridir.

Herkesi yumurtaya, hayvanlara, suya, dağlara farklı bir gözle bakmaya çağırıyoruz.

HAYVANA, İNSANA YERYÜZÜNE ÖZGÜRLÜK!!

http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html

Buyur bakalım! Oren Ginzburg

"Kabile insanlarının 'kalkınma' adına yok edilmesini anlatan bu kısa ancak bir o kadar da basit ve çarpıcı kitapta yaşananların bir benzeri ne yazık ki Anadolu'da da yaşanıyor. Bugün, Anadolu'nun geleneksel toplulukları istekleri dışında "kalkınma" adına yok ediliyor. Çünkü yabancılar (şirketler ve devlet) onların topraklarını ve sularını istiyor."

Buyur bakalım, kabile insanlarını savunan bir oktur. Survival'daki 33 yılımda, böylesine basitlik, doğruluk ve taşkın bir mizah ile hedefi kalbinden vuran bir şeyle karşılaşmamıştım. Bugün kabile insanları ve kalkınma konusu kelimelerle sindirildi, ancak neler olduğunu gerçekten anlamak istiyorsanız, bu kitabı okuyun.

Kabile insanlarının isteklerinin dışında 'kaldırılması' – gerçekte topraklarının ve kaynaklarının ele geçirilmesine izin vermek – 20. yüzyılın 'siyasal olarak doğru' ahengine bürünmüş 19. yy sömürgeciliğine ('En iyi biz biliriz') dayanır. Kabile insanları geri kalmış değil: hepimizin her zaman yaptığı gibi, değişen dünyaya sürekli olarak uyum sağlayan bağımsız ve canlı toplumlar.

Kabile insanları ile aramızdaki fark, bizim onların topraklarını ve kaynaklarını almamız ve bunun onların iyiliği için olduğunu söyleyen yalancı hatta ırkçı iddialara inanmamız. Bu kalkınma değil, fetih.

Survival International, kabile insanlarının yaşamlarını savunmalarına, topraklarını korumalarına ve kendi geleceklerini belirle-melerine yardımcı olur. Geçmişte yaşamaktan vaz geçmek zorunda olan hükümetler ve diğerleri gibi dünyadaki kabile toplumlarına da Oren'in kitabını hediye etme fırsatına sahip olmaktan memnunuz.

Stephen Corry - Survival International - 2006

Okumak için http://yabanil.net/ adresini ziyaret edin.

- Şanlıurfa'nın Siverek İlçesi'nde Türk Telekom Lisesi'ne giden 50 öğrenci, jöleli ve uzun saçlı oldukları gerekçesiyle okula alınmadı. Öğrenciler, İlçe Milli Eğitim Müdürü ile görüşmek için yaklaşık 1 kilometre yürüyerek, Kaymakamlık binası önünde eylem yaptı.

- Son dönemlerde sayıları hızla artan Kürt Vicdani Red Hareketi'ne Nusaybin'den de gençler katıldı. Savaşa karşı çıkmak için tepkilerini ortaya koyan 15 genç, vicdani retlerini açıkladı.

- Mersin'in Akdeniz İlçesi'nde, AKP'li Belediye Meclis üyelerine ait 4 araç kimliği belirsiz kişilerce yakıldı.

- Nijerya`da Militanlara Karşı Düzenlenen Operasyonda Aralarında Sivilllerin de Bulunduğu 150 Kişi Öldü. Nijerya`nın güneyindeki Nijerya Deltası Kurtuluş Hareketi, 2006`dan bu yana askeri güçlerle çatışmaya giriyor, bölgedeki petrol boru hatlarına saldırılar düzenliyor ve petrol şirketi çalışanlarını kaçırıyor.

- Giresun Üniversitesi Şebinkarahisar Meslek Yüksek Okulu'nda okuyan Kürt öğrenciler bir grup ırkçı ülkücü tarafından saldırıya uğradı. Saldırıya maruz kalan 6 Kürt öğrenciden biri olan Levent D. 30 kişilik ırkçı grubun dün akşam ve bugün sabah satır ve sopalarla saldırdığını söyledi.

- Geçtiğimiz Pazar günü Dolmabahçe'de Başbakan'ın rektörlerle buluşmasını protesto eden öğrencilere polis çok sert müdahale etti. Polis yürüyüşe geçen öğrencilere gözyaşartıcı gaz ve coplarla saldırdı. Çıkan çatışmada onlarca öğrenci yaralanırken 50'ye yakın öğrenci gözaltına alındı. Polisin saldırısı sonucu hamile 1 kadın öğrenci bebeğini düşürdü. 2009 1 Mayıs'ında işçilere yönelik saldırıyla gündeme gelen dönemin işkenceci Çevik Kuvvet Şube müdür Gökhan Özsavaş protestocu öğrencilere yönelik saldırıda da başroldeydi. Şu anda Beyoğlu'ndan sorumlu İl Emniyet Müdür yardımcısı olan ve işkence suçlamasıyla mahkemede ifade veren Özsavaş, çok sayıda öğrencinin yaralandığı saldırının talimatını veren isimdi.

- Yunanistan'da öğrenciler, "öğrenim koşulları" ile hükümetin "üniversitelerin özelleştirilmesini öngören uygulamalarını" protesto etmek amacıyla dün yeniden sokaklara dökülürken, onlara her zamanki gibi, anarşist Kanellos önderlik etti. Başkent Atina'nın Panepistimiu caddesinde toplanan öğrenciler, yoğun güvenlik önlemleri altında Yunanistan Parlamentosu'nun da bulunduğu Sindagma Meydanı'na yürüdü. Bu sırada, Çevik Kuvvet ekiplerinin kurduğu barikatı aşmaya çalışan öğrenciler ile güvenlik ekipleri arasında arbede yaşandı. 2008'den beri Yunanistan'daki her eylemde boy gösteren Kanellos da polisin göz yaşartıcı gazına maruz kaldı. Olaylarda 5 öğrencinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gösteri nedeniyle, kent merkezi trafiğe kapatılırken, ulaşımda da zorluklar yaşandı.

Minimum Güvenlik — **Stephanie McMillan**

indir / download: http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html
internet üzerinden oku / read online: http://www.issuu.com/internationala
iletişim / contact: audioslave@riseup.net